

"S ARRA RENDELTEK, HOGY MENJETEK, TEREMJETEK GYÜMÖLCSÖT, MARADANDÓ GYÜMÖLCSÖT."

(2. rész)

Nekünk, az Úr által választott szolgálóinak, Jézus papjainak szól elsősorban a Szent János evangéliumában rögzített mondat. Nem magunktól jöttünk, nem mi javasoltuk magunkat mint kivételes egyéniségek, akiknél jobb, tehetségesebb nincs a posztra, akik a legrátermettebbek az Úr szőlőjében, veteményeskertjében váró feladatokra.

A tabernákulum előtt magunkba mélyedve, visszahúzva papi éveink szalagját, mi, az Úr papjai látjuk a megtett utat, a sima szakaszokat éppúgy, mint a göröngyösöket, a felfelé vezetőt éppúgy, mint a lefelé hanyatlót. Visszhangként peregnek Szent Pál apostol Korinthusi első levelének útmutató szavai:

"Gondoljatok csak meghívástokra, testvérek!

Nem sokan vannak köztetek olyanok, akik a világ szerint bölcsek, nem sok a hatalmas, nem sok az előkelő. ISTEN azonban azt választotta ki, ami a világ szemében balga, hogy megszegyenítse a bölcseket, s azt választotta ki, ami a világ előtt gyöngye, hogy megszegyenítse az erőseket, s ami a világ előtt alacsonyrendű és lenézett, azt választotta ki az ISTEN, a semminek látszókat, hogy megsemmisítse azokat, akik valaminek látszanak. Így senki sem dicsekedhet Isten előtt. Általa van nektek életetek Krisztus Jézusban, aki Istentől bölcsességünkké, megigazulásunkká, megszentelődésünkké és megváltásunkká lett." (1Kor.1, 26-30.)

Igen. Elgondolkodunk a népek apostolának szavain. Mint elém, elénk papok elé tartott tükör, mint természetes visszhang hullámszik lelkünkben, gondolatainkban, amikor újra és újra halljuk az Úr szavait magunkba mélyedve, elmélkedve:

"Nem ti választottatok engem, hanem én választottalak benneteket ... hogy menjetek, teremjete marandó gyümölcsöt"

Nap mint nap együtt az Úrral, az Ő kegyelmeivel az Ő szőlőjében, az Ő veteményesében kell szolgálataink teljesítésére az apostoli irányítással felvértezni lelkünket, szívünket, szándékainkat, pontosan úgy, ahogy az apostol írja:

"Így készüljete föl: csatoljátok derekatokra az igazság övét, öltsetek magatokra a megigazulás páncélját, sarunak meg a készséget viseljete a békesség evangéliumának a hirdetésére. Mindehhez fogjátok a hit pajzsát, ezzel elháríthatjátok a gonosz minden tüzes nyilát. Tegyéte fel az üdvösség sisakját, és ragadjátok meg a Lélek kardját, vagyis az Isten szavát."

(Ef 6, 14-17.)

Az Úr szőlőjében munkálkodva tapasztalhatjuk az apostol szavainak a súlyosságát, ugyanakkor a kimondhatatlan segítséget, amit szavainak követése nyújt nekünk papjainak. 37 éves papi tapasztalattal azt hiszem, hogy nem járok messze az igazságtól, amikor azt mondom, hogy mi papok egyikünk sincs tisztában munkánk gyümölcsével, gyümölcseivel.

A papi munka, az evangelizáció nem mérhető fel munkadarabbal, teljesítményszámokkal, és legtöbbször nem látjuk, nem tudjuk, hogy munkánk sikeres volt, vagy sem.

Kellene tudnunk? Nem hiszem. Mesterünk, aki küld bennünket tudja.

Amit tudnunk kell, az az, hogy amit tesztek, teszünk, Istennek, Jézusnak és az egyház nyájának tesszük, és azoknak, akik nem szorosan tartoznak a nyájba, de az Úr mindenki segítségére, evangelizálására küldött bennünket. Nekünk arra kell törekednünk, hogy Jézus életét, tanítását élve, továbbadva, Szentatyánk és főpásztoraink irányítását követve, lelki és testi erőnk legjavát adva segítsünk azokon, - az Isteni kegyelmeket felhasználva - akikkel Isten papi szolgálatunk kapcsán összehozott.

Így jutunk el a göröngyös, hepehupás, kanyargós, lejtős és felfelé kaptató utakon is éppúgy, mint az egyenes, sima ösvényen a célhoz, ahhoz, hogy az Úr segítségével, áldásával:

"GYÜMÖLCSÖT TEREMJÜNK, MARADANDÓ GYÜMÖLCSÖT."

Aldással:

Jelinek Antal